

vlastníkem časopisu byl, ani o tom, že a jak jeho závazek přešel na povinného Antonína P-a. Průkaz ten se nestal zbytečným ani prohlášením povinného ve stížnosti k rekursnímu soudu, že je vydavatelem »teprve nyní«, protože jeho prohlášení tu nebylo v době rozhodnutí prvního soudu pro právní posouzení stavu věci jedině rozhodné. Nedostatek průkazu podle velícího předpisu § 9 ex. ř. nebylo lze odčinit podle §§ 85 c. ř. s. a 78 ex. ř., neboť nejde o vadu toliko formální, nýbrž jde o otázku pasivní legitimace k exekuci, tedy o nezbytný předpoklad pro povolení exekuce, jehož navrhovatel netvrdil a jež se ani nesnažil doličiti. Proto byl návrh na povolení exekuce rekursním soudem zamítnut právem, třebaže důvody napadeného usnesení nevyhovují zákonu.

Čís. 7420.

Pojal-li soud své stolice usnesení, jímž nebyla změna žaloby připuštěna, do rozsudku a napadl-li žalobce pouze toto rozhodnutí, rekursní soud pak považoval změnu žaloby za přípustnou, bylo usnesení prvního soudu změnit v ten způsob, že se změna žaloby připouští, a důsledkem toho zrušiti rozsudek prvního soudu.

Nejde o změnu žaloby, doplnil-li žalobce žalobu o zaplacení kupní ceny za odebrané zboží podle účtů tím, že zboží prodal žalovanému prostřednictvím svého komisionáře a že tento mu postoupil svou pohledávku z kupní smlouvy proti žalovanému.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R II 327/27.)

Žalobce domáhal se v žalobě zaplacení kupní ceny podle účtů. Za ústního jednání přednesl, že prodal zboží žalovanému prostřednictvím komisionáře a že mu komisionář postoupil svou pohledávku proti žalovanému z kupní smlouvy. Soud své stolice usnesením, pojatým do rozsudku, zamítl návrh na změnu žaloby. Žalobce napadl pouze rozhodnutí o změně žaloby. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále o věci jednal. Důvody: Jde o pravou změnu žaloby, neboť žalobní důvod se změňuje. To, co bylo původně podle žalobního návrhu žádáno z právního důvodu kupu, žádá se nyní z důvodu postupu. Změna žaloby je ovšem nepřípustná, když následkem změny lze se obávat značného stížení nebo protahování sporu (§ 235 c. ř. s.). Při tom rozhodují ohledy na procesní postavení žalované strany; obhajoba žalovaného nemá býti podstatně stížena. Žalovaný nesmí změnou žaloby býti náhle postaven před úplně novou situací, avšak ne každé nepohodlí stačí k zamítnutí takového návrhu. Zákon jasně předpokládá značné zatížení strany žalované, zejména když změna žaloby vyžaduje zvláštních příprav mimořádných na straně žalované. Takové situace tu není. Dle navržené změny žaloby tvrdí žalobce pouze, že jeho komisionář dodal vlastním jménem žalované straně sporné zboží, a že zmíněná

firma tuto pohledávku postoupila žalující straně. Nenastává tím žádné značné stížení sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, opravil však napadené usnesení v ten rozum, že se připouští změna žaloby a že se důsledkem toho zrušuje rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost, neboť se vůbec nejedná o změnu žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s. Žalobce v žalobě pouze udal, že žalovaná mu dluží za odebrané zboží dle účtů ze dne 4. března a 28. června 1926 částku 599 Kč 76 h. Když potom žalobce doplnil nedostatečný tento skutkový děj při ústním jednání udáním, že prodal žalované zboží prostřednictvím svého komisionáře a že tento mu postoupil svoji pohledávku příslušející mu proti žalované z kupní smlouvy, nezměnil žalobce žalobní důvod, nýbrž doplnil pouze skutkové okolnosti v žalobě udané, což však podle § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s. nelze pokládati za změnu žaloby. Usnesení prvního soudu, jímž změna žaloby nebyla připuštěna, bylo ovšem pojato do rozsudku. Poněvadž však žalobce rozsudek ten nenapadl, nýbrž pouze dotyčné usnesení, považoval právem rekursní soud jeho opravný prostředek za rekurs. Jak však z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, považuje rekursní soud navrženou změnu za přípustnou a neměl tedy usnesení první stolice zrušiti, nýbrž změnit v ten způsob, že se změna žaloby připouští. Důsledkem toho musí ovšem rozsudek první stolice býti zrušen.

Čís. 7421.

K povolení prozatimního opatření podle § 932 a) obč. zák. se nevyžaduje, by byly splněny podmínky, vyžadované exekučním řádem k povolení prozatimního opatření. Prozatimní opatření podle § 932 a) obč. zák. jest povolit, jakmile podle skutkového a právního stavu sporu a podle obsahu provedeného již ohledání zvířete není alespoň pravděpodobno, že by soud nařídil nové ohledání zvířete.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R II 333/27.)

Mezi Ottou H-em a Ludvíkem S-em byl spor C V 1551/26 o zrušení kupní smlouvy pro vadu koně. Rozsudkem prvního soudu ze dne 27. února 1927 byl Ludvík S. uznán povinným, by vrátil žalobci kupní cenu, by si současně odebral koně. Do tohoto rozsudku podal Ludvík S. odvolání, ale odvolací řízení bylo přerušeno následkem podání žaloby o obnovu C III 655/27. Za řízení o žalobě o obnovu navrhl Ludvík S. prozatimní opatření podle § 932 a) obč. zák. prodejem koně a uložení výtěžku na soudě, a odůvodnil tento návrh tím, že kůň byl již ohledán, takže ho není již zapotřebí, a že má platiti na zaopatření koně 25 Kč denně. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní